

Sygn. akt II KO 21/20

POSTANOWIENIE

Dnia 3 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie M. G.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 3 czerwca 2020 r.,
wniosku skazanego

o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z
dnia 15 kwietnia 2010 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu
Okręgowego w Ł. z dnia 17 grudnia 2009 r., sygn. akt IV K (...),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 17 grudnia 2009 r., sygn. akt IV K (...), wnioskodawca został uznany winnym popełnienia czynu zakwalifikowanego z art. 197 § 3 k.k. w zw. z art. 161 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to wymierzono mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2010 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymał w mocy powyższe orzeczenie

W dniu 10 kwietnia 2020 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo skazanego zatytułowane „wniosek”, w którym wniósł o wyznaczenie obrońcy z urzędu. W uzasadnieniu wniosku podniósł istnienie okoliczności mogących stanowić podstawę wznowienia postępowania w sprawie zakończonej wymienionej wyżej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...). Do tych – zdaniem skazanego –

nowych okoliczności należy to, że K. B. nie został przesłuchany w sprawie jako świadek, a także zeznania P. N., M. G. i Ł. P., którzy potwierdzają, że skazanego nie było w mieszkaniu Z. W. w czasie popełnienia przypisanego mu przestępstwa.

Podniósł ponadto, że skoro został uniewinniony od zarzutu kradzieży to powinien być uniewinniony również od zarzutu przypisanego mu przestępstwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego o wznowienie postępowania, gdyż tak w oparciu o dyspozycję art. 118 § 1 k.p.k. potraktować należało pismo M. G., jest oczywiście bezzasadny, w związku z czym należało, w trybie art. 545 § 3 k.p.k., odmówić jego przyjęcia bez podejmowania dodatkowych czynności w postaci wcześniejszego rozpoznania wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

Stosownie do dyspozycji 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Sytuacja taka zachodzi w niniejszej sprawie. Zauważyć trzeba, że kwestia istnienia podstaw do wznowienia postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 15 kwietnia 2010 r., sygn. akt II AKa (...), była już badana przez Sąd Najwyższy pod kątem istnienia podstaw wznowienia postępowania wskazanych we wniosku obrońcy skazanego.

Postanowieniem z dnia 30 października 2013 r., sygn. akt II KO 10/13, Sąd Najwyższy oddalił wniosek.

Przypomnieć zatem trzeba, że zgodnie z art. 540 § 1 k.p.k. postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznawia się, jeżeli:

1. w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia;
2. po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze, czy też skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do

nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary.

Analiza treści wniosku skazanego każe stwierdzić, że nie niesie on ze sobą żadnych nowych informacji wskazujących na zaistnienie okoliczności, które mogłyby być traktowane w kategoriach przedstawionych wyżej podstaw wznowieniowych.

Wznowienie postępowania nie jest instytucją przewidzianą do ponownego badania trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę odpowiedzialności karnej wnioskodawcy, a samo jego przekonanie o niesłuszności skazania nie jest wystarczającą przesłanką wzruszenia prawomocnego wyroku w trybie wznowienia postępowania. Wszystkie wymienione przez skazanego osoby zostały przesłuchane w postępowaniu, którego dotyczy wniosek. Jest rzeczą oczywistą, że K. B. nie mógł zostać przesłuchany w tym postępowaniu jako świadek, gdyż występował w nim w roli oskarżonego. Złożył wyjaśnienia, które zostały ocenione przez Sąd pierwszej instancji. M. G., Ł. P. i P. N. (wskazywani już w poprzednim wniosku o wznowienie postępowania) zostali przesłuchani w charakterze świadków. Informacje zawarte w zeznaniach tych świadków oraz w wyjaśnieniach K. B. znajdowały się zarówno w polu widzenia Sądu Okręgowego, który je oceniał, jak i Sądu Apelacyjnego, który rozpoznawał apelację obrońcy skazanego, kwestionującą prawidłowość oceny przeprowadzonych dowodów.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.